ВЕСТНИК

НА БЪЛГАРИТЕ В ДЕТРОЙТ

www.BulgariansInDetroit.com брой 7, 2016

Лято, диня, 4-ти юли, красиво българско момиче

В броя четете:

Покана за концерт на	3
20 г. от Олимпиадата в Атланта	4
Спортен турнир на 27 август	7
Българи във Форд	8
По червения килим	13
Поздрави	15

Неочаквани гости за празника на 4-ти юли
Снимката изпрати: Ирена Миланова

Бележка на редактора

НАЙ-ДОБРИТЕ ИГРИ

Има много игри,
на които играят децата.
Най-добрите игри
им донася горещото лято.

Ако има река -
ще се гмуркат във нея децата.
Ако има лъка -
цял ден топка ще ритат децата.

Ако има море -
цял ден с лодка ще плуват децата.
Планина ли? Добре -
върхове ще изкачват децата.

А когато денят
зад балканите сини се скрие,
няма в миг да заспят,
а във топлия мрак ще се свият

и със свойте мечти
до незнайни страни ще доплуват.
А в съня си звезди
цяла нощ, цяла нощ ще сънуват.

Михаил БЕРБЕРОВ

Добре познатото ни индрише има популярност като растение, което гони комарите. Опитайте и вие!

Лятото е в разгара си. Тревата стана по-скоро жълта или бяла отколкото зелена. Всеки търси прохлада или под сенките на дърветата в парковете, или около езерата. Приятели ни изпращат снимки от българското Черноморие и от Гърция. Чакам с нетърпение и нашата ваканция.

Хубаво лято! Очакваме писмата ви на info@BulgariansinDetroit.com.

Даниела Начева
редактор на в-к «Българите в Детройт»

Sauder Village, Archbold, Ohio

Историческо селище, където времето е спряло и може да видите как се правят метли, плетат кошници, коват метални канчета за вода, шият юргани, дялкат дървени играчки, как се готви на огнище или тъче. Може също да се повозите на файтон или влакче.

Покана за концертът на „Веселба“ в Ан Арбър

На 9 юли фолклорната група в Ann Arbor ви кани на International Folk Dancing с участието на трио "Веселба".
Място: Gretchen's House (2625 Traver Blvd, Ann Arbor) Време: 7 p.m. - 10 p.m.,
Вход: $10 възрастни, $5 студенти
Трио "Веселба" се състои от Chris Rietz - кавал, Bruce Sagan - гъдулка и Nan Nelson - тамбура. Те специализират в българска и скандинавска музика, но свирят и много друга балканска фолклорна музика.
Do come and join us as we dance to the music of the lively trio Veselba this Saturday night!
Bruce, Chris, and Nan are not to be missed! Gretchen's House Childcare Center, 2625 Traver Blvd, Ann Arbor. 7 - 10 pm. $10, $5 students.
Be there! ***Bring a friend *** Bring a smile *** Bring a (nut-free) snack if inspired ***

Интернет страници за почивка в България

www.bulgariatravel.org - Официален туристически портал на България

www.napochivka.bg
www.apartmentsbulgaria.bg
www.vili.bg
www.ofertibulgaria.bg
www.visitbulgaria.com
www.rahovitza.org
www.planinabulgaria.bg
www.procent.bg
www.grabo.bg
Www.vipoferta.bg
www.rezervacia.bg
www.izgodni.bg

TATKOVINA.COM радиото на българите по света

20 години от Олимпиадата в Атланта

През юли се навършват 20 години от откриването на летните олимпийски игри в Атланта, щата Джорджия, САЩ. Церемонията по откриването се предава на живо от 170 телевизионни станции и се гледа от 3,5 милиарда души. Олимпийският огън се запалва от Мохамед Али и се отбелязва 100-годишнината на Олимпийските игри. Селин Дион изпява специално написаната песен "Силата на мечтите". България печели общо 15 медала. Стефка Костадинова (лека атлетика), Даниел Петров (бокс) и Валентин Йорданов (борба) печелят златни медали.

В българската делегация е и Николай Колев, който сега живее в Метро Детройт. Ето какви са неговите спомени за тази незабравима Олимпиада:

- Би ли ни пренесал 20 години назад и опишеш това, което видя в Атланта през 1996?

- На 9-ти юли заминахме за Атланта. Имам снимка от изпращането на летището с моя партньор Орлин Нинов и треньора Георги Кайцанов. Облечени сме в официалните костюми, с които щяхме да бъдем на откриването. Ние се състезавахме в дисциплината академично гребане, двойка без кърмчия. Това беше незабравимо изживяване, много спомени, и малко снимки, защото мислехме повече за тренировките и за представянето. Българският отбор беше от около 110 човека, а от Пловдив бяхме около десетина, сред които аз и партньора ми, Стефка Костадинова, двама гимнастици, Николай Бухалов и още няколко лекоатлети.

От ляво: Орлин Нинов, Георги Кайцанов, Николай Колев

Пристигнахме в Атланта и за моя голяма изненада беше много горещо и влажно време. До тогава не бях виждал толкова сухи дни без дъжд, следвани от дни с дъжд и влага. Беше интересно и различно.

- Какво се случи на стадиона на 19 юли?

- Времето минаваше в подготовка и неусетно дойде вечерта на откриването. Бяхме облечени с костюми, ризи и вратовръзки. Не искам да си спомням как сме се чувствали в това горещо време, но настроението беше приповдигнато и на никой не му правеше впечатление жегата. Слънцето се скри и започна да се диша по-леко. Всички спортисти бяхме наредени в един страничен стадион и по азбучен ред започнахме да влизаме. И ние, от България, бяхме едни от първите. Атмосферата беше невероятна, трибуните бяха пълни, хората бяха весели, състезателите също, прегръдки, усмивки, незабравима вечер. Едно от предимствата, когато си първи е, че има време да се подредиш, да се огледаш. Другото е, че чакаш докато другите излязат.

20 години от Олимпиадата в Атланта

Последна беше делегацията на спортистите от САЩ. Стадионът избухна в овации. Еуфорията беше на невероятно ниво. След малко започна официалната част с изказванията. Спортистът, който влезна в стадиона (не си спомням името му) направи една традиционна обиколка, изкачи се по стълбите и предаде огъня на Мохамед Али. Да го видя там, на стълбите, това беше много специален момент за мен. Една от причините за това е, че от ранна детска възраст бях слушал за бокса. Моите родители имаха доста семейни приятели боксьори, някои от тях национални състезатели и европейски шампиони. От малък бях слушал за мачовете на Мохамед Али, Джо Фрейзър и Джордж Форман. У дома имахме спорове кой е най-великия боксьор. Когато пораснах, започнах да чета книги за бокса. Бях впечатлен от историята, от начина, по който са постигнали успехите си. Имах две книги за бокс в къщи, които съм чел по 3-4 пъти всяка една от тях. Знаех датите на най-важните събития, световни титли, емблематичния мач „Ранмбъл и Джънгъл“, битката „Трилъра в Манила“. В един момент, след като толкова много съм чел за Мохамед Али, на една толкова специална вечер да го видя, за мен беше, една незабравима емоция, която никога няма да забравя. Така и остана. Когато затворя очи, още го виждам с факла в ръка, протегнат да запали огъня. Никога няма да го забравя.

- Как се озова в българския отбор по гребане?

- Аз се занимавах със самбо в Пловдив. Треньорът на отбора „Локомотив Пловдив“ беше джудист. Ние тренирахме и участвахме в състезания по джудо и самбо. Аз тогава учех в Електротехникума в Пловдив. През 1989 г. станах републикански шампион по самбо в категория 87 кг. През лятото на 1990 г. закриха школите по самбо и джудо поради финансови причини. Остана само една школа по джудо, но за мен това не вършеше работа, защото аз бях в националния отбор. Готвихме се за световно първенство в Белгия, но понеже закриха школите, нямаше как да се регистрираме. Беше доста тежко за мен, но неща се случват в живота и трябва да се преживяват. Имах един приятел Юлиян, който се занимаваше с гребане. Аз реших да опитам и ми хареса още от първия ден. Започнах с учебните лодки, малко по малко. Отдаваше ми се. Треньорите ме харесаха, започнаха да ми отделят повече време и започнах да напредвам. Финансовата и икономическата криза в България се отрази много лошо на масовия спорт. Базата беше доста остаряла, стари лодки, изпочупени, дървени гребла, но за мен това нямаше значение. Въпросът беше, че не беше трудно да настигна много бързо хората, които се бяха занимавали с това няколко години. Започнах да тренирам гребане през есента на 1990 г. и през 1991 г. на първото републиканско първенство за юноши старша възраст с моя партньор Добри станахме

Николай със седалката, с която е участвал на Олимпиадата.

20 години от Олимпиадата в Атланта

Николай Колев в Олимпийското село

шампиони по гребане за двойка с кърмчия. Стана ми още по-интересно. Започнахме да тренираме на още по-високо ниво, по-интензивно. През есента на 1992 трябваше да вляза в казармата. Треньорът у когото бях събудил интерес, Георги Кайцанов (Кайцана, както всички му казваха) и моята треньорка Елена Гарджева, успяха да ме изтеглят в спортна рота в Пловдив и така получих възможност да тренирам, докато бях в казармата. Кайцанът беше решил, че ми трябва нов партьор и ме координира с Орлин Нинов, с който отидохме на Олимпиадата. Орлин е един от най-интелигентните хора, които съм срещал през живота си. Още през 1992 г. Кайцана ни извика и двамата в треньорската стая и ни каза, че ни вижда като добра двойка и да си помислим дали искаме да участваме на Олимпиадата през 1996 г. Това беше първата Олимпиада, за която трябваше да се покрият квалификации. Преди това, който може – участва, но оттогава насам, за да участваш на Олимпиада трябва да покриеш нормативи. Този човек, на който аз съм винаги благодарен, имаше този поглед напред, за да види, че ние можем да го направим. Всички останали и Българската федерация по гребане не вярваха, че може да стане. Орлин беше тренирал 6-7 години преди това. Аз бях тренирал две години, на Олимпиадата щях да бъда с 6 години стаж, което специално за гребането е малко. Хората в този спорт тренират дълги години. Изискват се много тренировки, много километри, много рутина, за да може някой да стигне на високо ниво. Това е един от малкото спортове, където шампионите са на възраст около 30 години. На Олимпиадата аз бях само на 23, а Орлин беше на 26 години.

- На кое място се класирахте?

- Заехме 9-то място. Само на секунда и половина от 7-мо място. До последните 500 метра бяхме първи в Б финал. Това беше добро постижение. Обикновено 2000 метра се изминават за шест и половина минути.

- Мнозина в Детройт те знаят като Гребчо. От Олимпиадата ли получи този прякор?

- Да, хората, които бяха вече тук или дойдоха през 1996-98 г. ме знаят като Гребчо. Работих за един българин, Боби Бончев, и защото съм участвал в Олимпиадата, той ми даде това име. Даже мисля, че някои не ми знаят името. Сега обаче, новодошлите българи, ме знаят като Николай.

Интервюто взе: ***Даниела Начева***

Спортен турнир на 27 август

Здравейте, приятели на спорта

на нашето традиционно спортно събитие на 27-ми август 2016

Gunnar Mettala Park, 645 Mettala Ln, Wixom, MI 48393

BG Detroit Sports

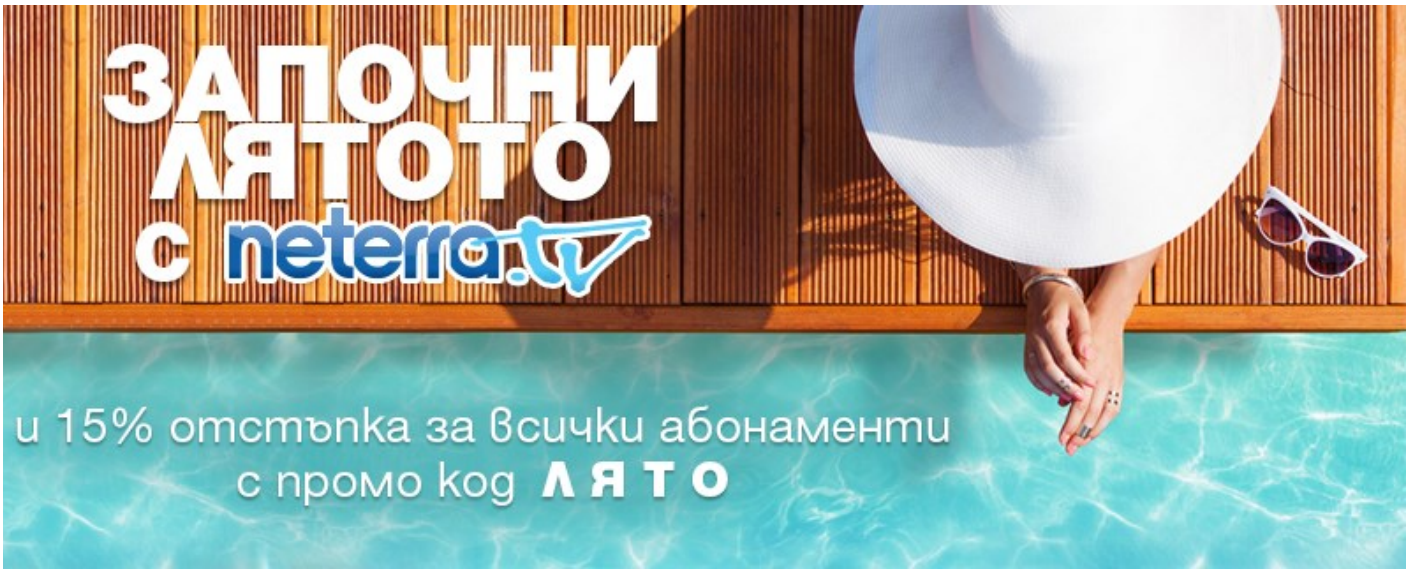

С промо код BGINDETROIT получавате 10% допълнителна отстъпка от всички абонаментни планове на www.neterra.tv за българска телезия в Америка

Научно изследване „Българи във Форд“

НАУЧНОТО ИЗСЛЕДВАНЕ „БЪЛГАРИ ВЪВ ФОРД“ – ЦЕНЕН ПОГЛЕД КЪМ ИСТОРИЯТА НА БЪЛГАРСКАТА ЕМИГРАЦИЯ В САЩ

Регионален исторически музей - Велико Търново

В началото на 2015г. Регионалният исторически музей във Велико Търново постави началото на уникален по рода си проект: „Българи във Форд“. Амбициозното научно-изследователско начинание с ръководител Емил Врежаков – уредник в отдел „Нова история“ цели събирането на информация за български емигранти в САЩ, работили в детройтските автомобилни заводи. Проектът е един от първите опити научно да се проучи темата за българските емигранти зад Океана и техния живот в страната на неограничените възможности. Темата е особено актуална днес, когато милиони българи живеят зад границите на родината.

Идеята за мащабното изследване принадлежи на директора на Великотърновския музей д-р Иван Църов. Целта на проучването е издирването на емигрирали в САЩ българи от края на XIX-ти и началото на XX-ти век, намерили препитание в заводите на Хенри Форд, проследяването на тяхната съдба и разясняването на причините, поради които са емигрирали. От първостепенна важност за музейните работници е откриването на лични детайли във всяка една емигрантска съдба, които биха могли да обрисуват общата картина на ранната българска емиграция. В същото време, проучването предоставя възможност на публиката да се запознае с професионалните успехи и постижения на българите в автомобилните заводи, и техния принос в зората на автомобилната индустрия.

Първоначално проекта е планиран като историческо изследване на регионално ниво, а учените започват издирване на български емигранти от района на Велико Търново. Усилията на музейните експерти биват популяризирани в пресата под формата на публикации, намерили място в областни и централни български вестници. Скоро след обявяването на проучването, обаче, в музея пристигат писма от всички краища на България, разказващи за интересни емигрантски съдби. Постепенно получената информация налага изследването да обхване цялата страна, както и населени с българи райони извън границите на България. Така само за една година са събрани данни, разказващи историите на двадесетина българи, живели в Детройт.

Първото лого на Ford Motor Company

Важна отправна точка на проекта е предоставен от представителите на Форд за България документ от 1912-1916г., който съдържа статистика за националността на служителите в заводите на Хенри Форд в началото на миналия век. Данните в него разкриват, че едва 45 нашенци намират работа в

Научно изследване „Българи във Форд“

тях по време на Първата световна война и Балканските войни. Според Емил Врежаков, документът разкрива интересна историческа тенденция, бележеща прибирането на голяма част от българските емигранти обратно в родината. Патриотично настроени и заредени с желание за промяна, те се завръщат, за да се включат във войните за освобождението на български земи, останали извън границите на Царство България. Последвалата тежка световна икономическа криза през 30-те години на XX-ти век и несигурните времена след края на Втората световна война бележат втората емигрантска вълна към САЩ и по-големия брой нашенци, избрали кариера в автомобилните заводи в Детройт.

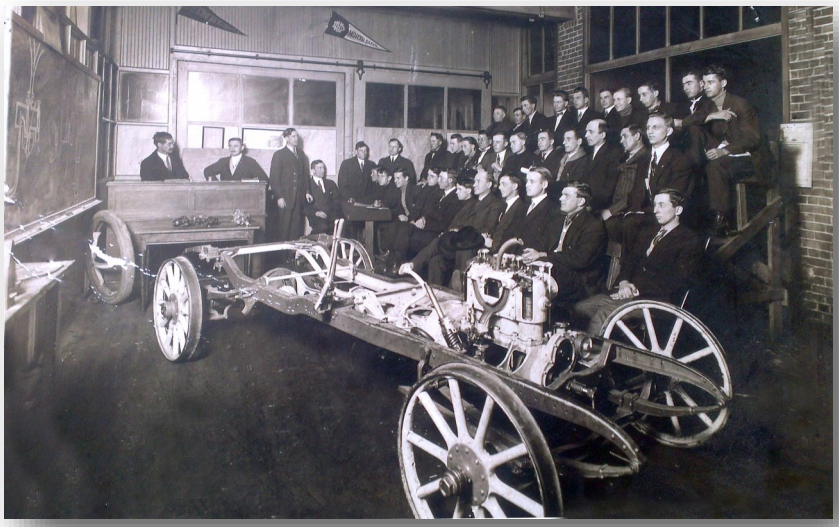

Милчо Семов Гитев (четвъртият от ляво на дясно, седнал на втория ред) от по време на обучение в завода

Любопитните истории на първите наши сънародници в САЩ преплитат както културни, така и социално-икономически аспекти на живота им зад граница. Съдбите им запознават с особеностите на ежедневието им в странство, както и обособяването на български емигрантски структури в началото на миналия век. Историите на нашенците – преки сидетели на американската история, пречупват през лична призма глобални събития като световните войни, световната икономическа криза и дори сухия режим в САЩ.

Според Емил Врежаков, българските емигранти в САЩ заемат важна позиция сред културния живот на останалите общности. Първите емигрантски структури помагат на българите да се обособят като независими общности, съхраняващи бита и културата си зад граница като същевременно спомагат за интеграцията им в американското общество. Анализираните документи разкриват, че през целия XX-ти век българската общност е сплотена, а училищата, просветните институции и църквите - консолидирани. Българите в Америка са солидарни в трудностите си, а създадените взаимоспомагателни дружества оказват съдействие и помощ на нашенци, изпаднали в нужда. Например, в правилника от 1942г. на Българската православна общност в Детройт е било упоменато, че на всеки желаещ да учи в американски

Здравко Георгиев от Русе (20-те години на XX век)

Научно изследване „Българи във Форд“

университет могат да бъдат предоставени средства с условието той да се изплати на общността след като започне работа. В същия документ също се споменава, че общността ще поеме медицинските разходи на болни българи, които не могат да си позволят лечение.

От първостепенна важност за реализацията на проучването са получените дарения от близки на българите, преминали през заводите на Форд. Безвъзмездно предоставените от тях документи, снимки и лични вещи са безценен източник на информация за личния живот и кариерата на българските емигранти зад Океана. Получените над сто предмета във връзка с проекта включват писма, фотографии, чекове, платежни документи и част от работно облекло. Особен интерес представляват писмата на българите, описващи значими събития от историята на САЩ през погледа на нашите сънародници. „Любопитно е как българите, живели и работили в САЩ са предавали на близките си в България събития от световната история като например бунтовете на цветнокожите през 60-те години на миналия век, развитието на профсъюзното движение или моменти от Студената война,“ разказва Емил Врежаков.

Събраната колекция от дарени вещи е подредена в отделени тематично витрини като част от дарителската изложба, посветена на Деня на народните будители. Интересна подробност от нейното представяне е, че мнозина посетители разпознават по снимките свои близки и роднини. Целта на музейните работници е постепенно колекцията да бъде обособена в самостоятелна временна или постоянна експозиция, която да бъде представена пред широка публика.

Освен предоставените дарения от близки на българите в автомобилните заводи в Детройт, изследователската дейност обхваща архивите на Ford Motor Company. Всеизвестен факт е, че Хенри Форд е държал на подробна статистика в заводите си. При започване на работа в неговата компания, новопостъпилите служители са попълвали анкетна карта, упоменаваща тяхната националност, образование и професионален ценз.

В началото на 2016г. проектът „Българи във Форд“ навлезе във втората си година, бележеща по-задълбочени проучвания. Учените ще продължат контактите си с наследниците на ранните български емигранти и събирането на архивни материали. Сред целите на екипа на Емил Врежаков са подробно проучване на архивите на Ford Motor Company и сближаване на контактите с българската диаспора в САЩ. „Надявам се контактите ни с българските общности в САЩ да се задълбочат и очаквам да получа съдействие за съвместна работа“, споделя ръководителя на проучването. „Научното изследване разчита на подкрепата на сънародниците ни зад Океана.“

Научно-изследователската дейност по проекта се посреща с интерес от посетителите на музея и любителите на българската история. Много от близките на българи, живяли и работили в САЩ, се опитват да се докоснат до съдбите им посредством музейната колекция. В много случаи, разказаните от наследниците истории излизат извън рамките на проекта, а хората с ентусиазъм споделят детайли от живота на родниите си в САЩ. Според разказите, повечето от завърналите се по времето на Царство България емигранти са всъщност с добре уреден в чужбина живот. Завръщайки се в родината, голяма част от тях инвестират парите си в начинания, показвайки напредничаво мислене и предприемачески дух. Пример за такъв родолюбец е българин от Габрово, работил в американска фабрика за производство на катран. Благодарение на извънредния труд, полаган по време на празници, той успява да събере значителна сума пари, с която след завръщането

Научно изследване „Българи във Форд“

си в родния град отваря голяма фабрика за вълна и прежда.

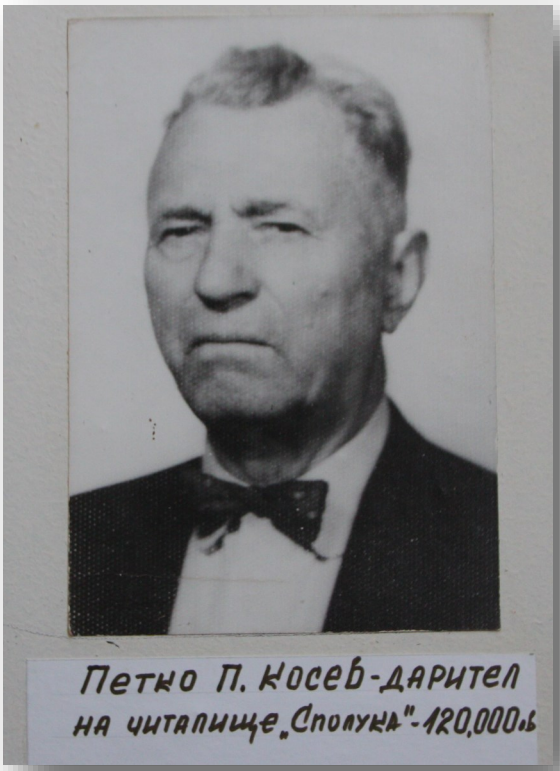

Впечатления на учените прави благотворителността и родолюбивите жестове на завърналите се от САЩ българи. Например, през 1960г. емигранта от село Пушево Петко Косев дарява 120 000 лв. за построяването на нова сграда на местното читалище „Сполука“. Спечелил парите си като матричар в автомобилен завод на Форд, след пенсионирането си родолюбивият българин се завръща в родния си дом и демонстрира завидна щедрост, подарявайки над 30 автомобила за нуждаещите се в Пушево.

Научното изследване на РИМ – Велико Търново обхваща и работата на наши съвременници, градящи кариера в детройтските автомобилни заводи. Идеята на проучването е да покаже развитието и градацията на българската емиграция през очите на атомобилния работник, датираща от края на XIX-ти век до днес. „Всяка емигранстска история е интересна за нас,“обяснява Емил Врежаков. „Изследването ни цели да проследи еволюцията на българската общност: от къде е тръгнала и до къде е стигнала в наши дни. В момента, когато толкова много българи живеят извън границите на родината, би било много интересно да се разкаже как преживяват, с какво се занимават и какви са техните успехи. Интересни сравнения и изводи биха могли да бъдат направени между живота на българския емигрант през XXI-ви век и този на неговия предшественик от началото на миналия.“

Анелия Петрова

***Бележка на автора*:** Регионален исторически музей – Велико Търново ще бъде благодарен на всеки, който може да предостави съдействие и информация в подкрепа на научно-изследователския проект „Българи във Форд“. Информация може да бъде предоставена чрез електронната поща на музея: rimvt@abv.bg, на електронната поща Емил Врежаков, ръководител на проекта: vilarduen_1@abv.bg, или на адрес: Регионален исторически музей – Велико Търново 5000, ул. „Никола Пиколо“ 6.

Български кулинарни продукти в Детройт

НОВО НОВО НОВО

За ваше удобство, **Nessie Foods** вече има работно време:

понеделник – събота 9:00ч. – 20:00ч.
неделя 10:00ч. – 18:00ч.

НОВО НОВО:

Nessie Foods вече предлага доставка на всички продукти и ястия!

***$200 минимум за delivery + $10 delivery charge. Спестете като съберете поръчки с ваши приятели.**

***delivery на 50 мили от Sterling Heights (Dearborn, Wixom, Waterford, Pontiac, Novi, Canton, Farmington Hills & други)**

Вкусна скара на достъпна цена за всеки повод!

- кебапчета - кърначета
- кюфтета (свински, пилешки и люти)
- шишчета - пържоли (пилешки и свински)

Томбола анкети - всеки месец може да спечелиш нещо!!!

Вече и при нас в Детройт ще намерите всичко за вашата трапеза, всичко българско, за което копнеете: богат асортимент от български колбаси, луканки, създарма, кренвирши, филе „Елена“, свински филета, оригиналното българско сирене и кашкавал в различни разфасовки (краве и овче), над седем вида българска лютеница, стерелизиран зелен фасул, грах и гювеч, маслини, оцет и олио, кисело мляко „Тримона“, боза, шоколадови и захарни изделия, български мед и сладка, халва, кисело зеле, кисели краставички, български боб, ориз, домашна юфка масло, два вида кори за баница, замразени продукти - кебапчета, кюфтета, кърначета и наденици, минерална вода, български сокове, лимонада, подправки, домашно приготвени баници със сирене, толумбички, баклава саралия, тригуни и много други. Работим усърдно, за да предоставим разнообразни продукти!

Nessie Foods, LLC (inside Palm's Liquor)
42124 Van Dyke, Sterling Heights, MI 48314
(586) 365-9510 Наска, (586) 292-7312 Катя
www.nessiefoods.com, facebook.com/nessiefoods

По червения килим

В момента аз съм от хората, които препускат през живота си, без да имат някаква конкретна цел. Но всяка минута може да даде нов шанс, за да сменя посоката. Лошото е само в това, че не мога да забавя темпото на това препускащо, отлитащо време. Миналото изтече между пръстите ми, но нека не загубвам бъдещето. С празници, партита и пикници, се опитвам да разнообразявам сивотата на блудкавото ежедневие. Обичам да правя запознанства с интересни хора, защото и контактите имат определен срок на годност. Харесвам успели, силни мъже, които обаче не ме карат да се чувствам слаба. И съдбата ме запозна точно с един такъв българин, гражданин на света.

Лили и Стоян ни поканиха на гости по случай 4-ти юли. Отидохме без дори да подозираме, че ще станем свидетели на едно много вкусно изкуство. Вуйчото на Лили, Стоян Кацаров, е бил готвач в посолството ни в Париж, а от 14 години е главен готвач в престижен ресторант в Ирландия. Влязох в трапезарията и занемях, което при мен е рядко срещано явление. Подредбата и дизайна на апетайзърите (с дължина два метра), надминаха всичките ми очаквания. Казах, че ще е кощунство да изядем и развалим цялото това съвършенство. Но когато Стоян ни сервира морски дарове в половинката на издълбан портокал, забравих за красотата и се отдадох на чревоугодничество, без да изпитвам никакви угризения за разваления пейзаж. И всичките тези декорирани вкуснотии бяха поднесени върху сваленото от стената на антрето, добре измито огледало. Предястията бяха с толкова разнородни вкусове, че дори и не бих предположила, че е възможно да се смесват и комбинират всичките тези продукти. Установих, че без да вкусиш от горчивото, сладостта не е сладка. А защо всичко да е красиво, като може да е и грозно? И с мръснишкото си подсъзнание, тъкмо си помислих „За какъв ли дявол тази диня в купа с лед са я насадили на красивата маса?“ Стоян обаче не ми даде време тайничко да критикувам идеята за местоположението й, защото я отхлупи и ми напълни кристалната чаша с буле – бяло вино с плодове, отлежали в динята. Беше невероятен елексир, бонус към доброто ни настроение. За видовете меса към основното ястие няма да ви говоря, защото ме гони вълчи глад и статията ми трябва да приключи до тук.

Похапвайки сладко и разговаряйки приятно, се сетих за един истински случай, за който разказах на гостите. Предполагам, че ви е известно, че броят на звездите, определящ категорията на ресторантите е лимитиран. И за да получи даден ресторант пета звезда, друг ресторант трябва да я загуби. В централната част на Франция, имало малък ресторант, който винаги си оставал пет-звезден. Резервациите за него се правели месеци предварително. Собственикът сам бил доставчик и готвач на специалитетите.

В един прекрасен ден, поредният брой на Ню Йорк Таймс, излиза с публикация, в която се казва „Колко лесно му е на този собственик на ресторанта да задържа петте си звезди при положение, че заведението му се намира на границата на южна Франция, където са най-хубавите лозя и вина и северна Франция, където са най-добрите екологични меса и зеленчуци. Нека дойде тук, в Ню Йорк, при замразените и отлежали продукти, пък тогава ще го видим дали ще приготвя

По червения килим

храна с такова добро качество.“ Четири дни след излизането на този брой на вестника, в кабинета на главния редактор се появява някакъв човек. И на въпроса на редактора „Какво желаете?“, той отговаря, че иска вестника да излезе с опровержение на статията. Той поисква да му предоставят на разположение някакво камионче и срок от три дни. И така в първия ден той само обикаля и проучва магазини и пазари. Вторият ден само пазарува, като сам избира всеки един продукт. Например, „От цялото това теле, ми отрежете само това парче.“ На третия ден готви и вечерта дава безплатна вечеря за всички служители на редакцията. На четвъртия ден Ню Йорк Таймс излиза с опровержение, в което се казва, че перфектният специалист-готвач при каквито и условия да бъде поставен да готви, винаги остава верен на класата и перфекционизма си. Направих паралел между този французин и нашият българин – корифеят на кулинарното изкуство, който беше само за две седмици гостенин в САЩ. Време за което, човек трудно се адаптира и ориентира в обстановката. Единият от десертите му беше в резултат на моментно хрумване – чаша с плодове и някакви абстактно начупени златни нишки като телчета. Отне му не повече от десет минути, за да го приготви, сервира и да изпадна в недоумение как ли ще ям тези телове? Харакири на стомаха ли ще ми прави? Оказа се, че тези златни нишки са карамелизирана теглена захар, а не разтопения му златен синджир. От многото печени храни не бях яла само печени киселици (израз от баба ми) и печен сладолед, който се оказа черешката на тортата.

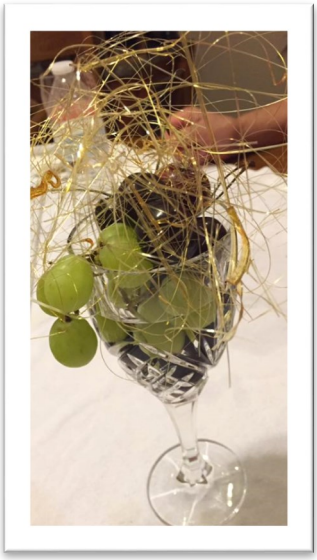

За читателите на вестника споделям тази рецепта по памет и като съчинение по картинка. На дъното и около стените на съда се нареждат сиропирани в ром, коняк или друг ароматен алкохол, бишкоти. Нарязват се плодове по избор, конфитюр, ядки, натрошен шоколад, и всичко това се разбърква със сладолед. Точно преди момента на поднасянето, се разбиват белтъци на сняг без захар и се покрива отгоре сладоледа. Пече се в сгорещена фурна за 2 минути, докато се стегнат белтъците. При нашият вариант всичката тази вкуснотия беше поднесена в разполовени пъпеши вместо купи. Яде се на корем докато не те хване срам от околните.

Хич не ме бива в писането на рецепти, но вие може да дадете полет на фантазията си и да доразвиете цялото това творчество. А е и много изтощително да се правиш на умен и работлив, когато не си. Моля да ме извинете за това. Много се надявам, че когато Стоян отново ни гостува в Детройт и аз ще се реванширам подобаващо, като го поканя на чай с танци. За таланта и умението ще го номинирам не с пет, а с всичките петдесет звезди, които се веят на американското знаме. Беше един наистина много Happy 4th of July!

А дотогава изказвам 101 голи, безплатни благодарности на домакините. Благодаря ви семейство Попови за всичко, за което дори и не подозирате.

Емилия Димитрова

Честито бебе

Емилия Майлс Шермерхорн
се роди на 17юни
в 2:26 сутринта.
Малката е много послушна.
Обича да спинка и да се гушка.

Николета и Майлс

Честито!

На 30 юни в 8:01 сутринта

семейство Кръстина и Момчил Ценкови

от Royal Oak посрещнаха втория си син Йоан

(6 pounds 9 oz., 19 in.)

Тригодишният батко си има приятел в белите!

Да помагат за бебето, от Шумен пристигнаха

баба и дядо.

Честито!

Реклама

Стоматологичен кабинет

Д-р Jeffrey and William Stutman

www.smilesbystutman.com
dr@smilesbystutman.com

- *Зъболекари, баща и син, с многогодишен опит*
- *Офисът работи в събота и в неделя*
- *Профилактика и лечение на парадонтоза, проверка за рак*
- *Поправка на формата, цвета и разположението на зъбите.*
- *Безплатно избелване на зъбите при изготвяне на корони и мостове*
- *Изработка на зъбни протези за деца и възрастни*

Адресът е: 31800 Northwestern Hwy, Suite 380, Farmington Hills, MI 48334

Нотариални услуги

За читателите, които имат нужда от нотариална заверка на документи, представяме информация на наши съграждани от Метро Детройт, които могат да правят такива.

Wixom

Ирена Миланова
(248) 219-8858

irenam@stoykoconstruction.com

Farmington Hills

Илияна Георгиева
(248) 939-0401
ilianadtw@hotmail.com

Troy

Бистра Макнев
(248) 224-0619
maknev@sbcglobal.net

West Bloomfield

Димитрина Колева
dimitrinak@yahoo.co.uk

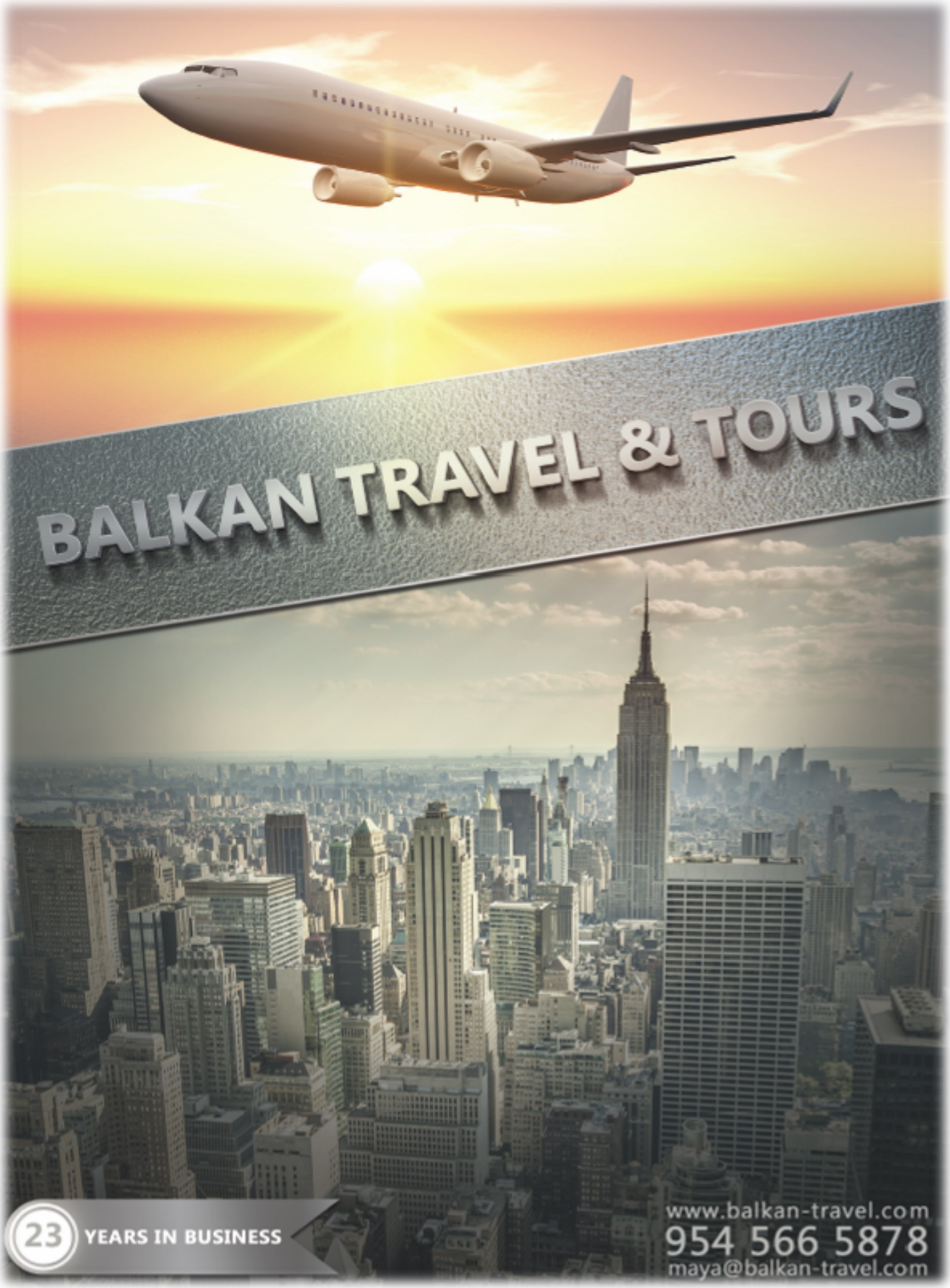
BALKAN TRAVEL & TOURS
23 YEARS IN BUSINESS
www.balkan-travel.com
954 566 5878
maya@balkan-travel.com

Phone: 586-202-4605
E-mail: info@BulgariansinDetroit.com
www.BulgariansInDetroit.com

Броя подготвиха: Емилия Димитрова, Антоанета Бейм, Даниела и Велеслав Начеви. Авторите носят отговорност за съдържанието на материалите. Изказаните мнения е възможно да се различават от становището на редакционната колегия. Авторските материали подлежат на редактиране.

Абонирайте се тук

Застрахователна агенция "Кожухаров"
Телефон: (877) 205-0051
Надеждна застраховка за вашето бъдеще!

С промо код *BGINDETROIT* получавате 10% отстъпка от всички абонаментни планове на www.neterra.tv за българска телезия в Америка

www.TV River.com - Българската Телевизия в Америка

$19.95 на месец	$29.95 на месец	$35.95 на месец
BNT1,Evropa TV - RT,RING TV - RT, bTV Action - RT	16 Български Тв канала	27 Български тв канала и още нещо